

Sygn. akt VII U 454/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: protokolant sądowy Marcin Kamionowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2014 r. w W.

sprawy P. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania P. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 lipca 2013 r., znak: I/20/(...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 454/14

UZASADNIENIE

P. G. w dniu 6 sierpnia 2013 r. złożył do Sądu Okręgowego we Włocławku, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od decyzji w/w organu z dnia 2 lipca 2013r. nr (...). Ubezpieczony zaskarżył powyższą decyzję w całości i wniósł o zmianę decyzji oraz przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy, zasądzenie od strony pozwanej kosztów postępowania wg norm przepisanych oraz dopuszczenie dowodu z dokumentów wskazanych w uzasadnieniu.

Odwołujący się podniósł, że cierpi na wiele schorzeń: przewlekłą chorobę wieńcową, hiperlipidemię mieszaną, dolegliwości sercowe o charakterze dławicowym oraz zaburzenia rytmu serca. Ponadto obecnie leczony jest również psychiatrycznie, gdyż zdiagnozowano u niego zaburzenia lękowe i depresyjne. W ocenie odwołującego, nie ma on możliwości podjęcia pracy zarobkowej ani przekwalifikowania zawodowego (odwołanie k. 3-4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w dniu 29 sierpnia 2013 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony został w toku postępowania skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 czerwca 2013 r. nie stwierdziła u niego niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 2 lipca 2013 r. (znak: I/20/(...)) organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie k.6 a.s.).

Postanowieniem z dnia 31 października 2013r. Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał się niewłaściwym miejscowo oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa – Praga w Warszawie (postanowienie k. 13 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. G., urodzony (...) w dniu 11 marca 2013 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu świadczenia rentowego (wniosek k. 1-2a.r.). Do wniosku ubezpieczony załączył kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych (k. 3 a.r.) wraz z dokumentami potwierdzającymi te okresy (k. 4 i nast. a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 17 kwietnia 2013r. uznał, że P. G. nie jest osobą niezdolną do pracy (orzeczenie k. 11 a.r.). Na podstawie powyższego orzeczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 9 maja 2013 r. znak: I/20/(...) odmówił P. G. renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja k. 13 a.r.).

W wyniku wniesionego sprzeciwu, odwołujący skierowany został na badanie lekarskie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem wydanym w dniu 14 czerwca 2013 r. również uznała badanego za zdolnego do pracy (orzeczenie k. 20 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie **organ rentowy wydał w dniu 2 lipca 2013r. decyzję (znak: I/20/(...))** odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek wynikających z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a mianowicie stwierdzono, że nie jest on niezdolny do pracy. Ponadto na podstawie dowodów załączonych do wniosku organ rentowy przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w wymiarze 14 dni, okresy składkowe w wymiarze 24 lat, 10 miesięcy i 19 dni oraz ustalił łączny staż pracy na 24 lata, 11 miesięcy i 3 dni (decyzja k. 23 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, P. G. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: neurologa, kardiologa oraz psychiatrów celem ustalenia, czy odwołujący się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy (postanowienie z dnia 3 marca 2014 r., postanowienie z dnia 23 lipca 2014 r. k. 81 a.s., postanowienie z dnia 22 września 2014 r. k. 101 a.s.).

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd ustalił, że P. G. posiada wykształcenie zawodowe, wykonywał zawód montera samochodowego; nie pracuje od 1 marca 2011 r.

U ubezpieczonego stwierdzono występowanie wstępnego okresu choroby nadciśnieniowej, zadawalającej rezerwy wieńcowej przy prawidłowych tętnicach wieńcowych oraz stanu wyrównanej wydolności serca. **Z przyczyn kardiologicznych P. G. nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy** (opinia biegłego kardiologa J. K. k. 55-56 a.s.).

Badaniem neurologicznym nie stwierdzono u niego objawów deficytowych pochodzenia ośrodkowego, również aktualne nadciśnienie tętnicze nie daje powikłań mózgowych. P. G. ma zachowane wszystkie ruchy, nie istnieją zaburzenia odruchowo – czuciowe oraz objawy patologiczne. **W związku z powyższym z punktu widzenia neurologicznego ubezpieczony nie ma istotnie upośledzonej zdolności do pracy i nie spełnia kryterium przynajmniej częściowej niezdolności do pracy** (opinia biegłego neurologa W. Z. k. 60 a.s.).

U ubezpieczonego rozpoznano także zaburzenia lękowo depresyjne mieszane. **Nasilenie dolegliwości nie powoduje u niego niezdolności do pracy zawodowej z przyczyn psychiatrycznych** (opinia biegłego M. L. k. 91-92 a.s.). **Kolejny powołany w sprawie biegły psychiatra również uznał, że biorąc pod uwagę**

stan psychiczny badanego nie powoduje on u niego nawet częściowej niezdolności do pracy. P. G. wymaga kontynuowania farmakoterapii, modyfikacji leczenia, ewentualnie pobytu w oddziale dziennym (opinia biegłego psychiatry B. P. k. 114-115 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii, neurologii oraz psychiatrii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte we wszystkich sporządzonych opiniach należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującego i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonego. Opinie biegłych specjalistów są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia P. G.. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie P. G. od decyzji organu rentowego z dnia 2 lipca 2013r. znak: I/20/(...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest prawidłowa, gdyż odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W przedmiotowej sprawie, Sąd uwzględnił wszystkie opinie wydane przez biegłych i uznał je za wyczerpujące, poddające

wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego w odniesieniu do jego możliwości zawodowych. Biegli są bowiem doświadczonymi specjalistami z tych dziedzin medycyny, które odpowiadały schorzeniom ubezpieczonego. Opinie wydali oni po zapoznaniu się z wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego oraz po przeprowadzeniu badania odwołującego się. W ocenie Sądu, biegli rzeczowo uzasadnili swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, że schorzenia wskazane przez biegłych nie ograniczają możliwości zarobkowania ubezpieczonego.

Według zgodnej oceny biegłych stwierdzone u odwołującego schorzenia, przy uwzględnieniu stopnia ich zaawansowania oraz współistnienia nie naruszają jednak sprawności jego organizmu w stopniu uniemożliwiającym mu wykonywanie pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Z tych też względów Sąd ustalił, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek uzasadniających przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 z późn. zm.).

W tej sytuacji Sąd, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zwłaszcza opinie biegłych sądowych uznał, że odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

(...)